

mer af Udvalget i deres Forslag under Nr. 20 og Udvalget i dets Forslag under Nr. 22 ikke blot aldeles ikke omtalt disse Bøder og derved ladet den Bestemmelse falde, at Sager om dem skulle behandles som private Politisager, men de have derhos oven i Kjøbet fastsat, at Bøderne nu ikke skulle tilfalde den private Klager, men derimod det Offentlige. Resultatet heraf vil altsaa blive, at, da Bøderne tilfalde det Offentlige, ville Sagerne blive at behandle justitaliter, Noget, jeg finder ganske urimeligt, hvorimod de, hvis Bøderne skulle tilfalde den private Klager, ville være at behandle efter Reglerne for civilt Søgemaal, hvilket jeg finder ikke mindre forkert. Derksom man derimod vedtager mine Underændringsforslag, vil Resultatet deraf blive, at Bøderne, ligesom efter Udvalgets Forslag, tilfalde det Offentlige, men ogsaa at disse Sager ville være Gjenstand for Paatale som offentlige Politisager, naar Vedkommende forlanger det. Jeg tror, at det er det Resultat, man bør komme til, og kun under den Forudsætning, at Thinget vil vedtage mine Underændringsforslag under Nr. 21 og 23, skjøner jeg, at det er muligt, at vedtage Ændringsforslagene under Nr. 20 og 22. Jeg tror ikke, at Lovforslagets § 12 med eller uden Forslaget under Nr. 19 overhovedet kan bruges efter de Afstemninger, der allerede have fundet Sted.

Formanden: Den ærede Minister yttrede med Hensyn til Forslaget under Nr. 19, at det efter de Afstemninger, der nu have fundet Sted, formentlig ikke kunde komme under Afstemning. Jeg ser det paa en anden Maade. Jeg antager, at Uoverensstemmelse maasse ligge dert, at den ærede Minister mulig ikke har bemærket, at jeg ved Begyndelsen af Forhandlingen gjorde opmærksom paa, at Forslaget under Nr. 17 vilde komme til Afstemning førend enten Nr. 20 eller Nr. 22. Hvis den omvendte Orden fulgtes, havde den ærede Minister fuldkommen Ret. Men i alt Fald tror jeg, at vi kunde komme ud over Vanskeligheden, hvis den ærede Minister, hvad han jo efter sin Udtalelse let vil kunne gjøre, vilde tage Forslaget under Nr. 19 tilbage.

Indenrigsministeren: Ja, jeg maa dertil blot svare, at Forslagene under Nr. 20 og 22 begge — og navnlig gjælder det om Forslaget under Nr. 20 — ere stillede under Forudsætninger, som allerede ere indtraadte, idet nemlig Forslagene under Nr. 5 og 8 ere vedtagne, og jeg har derefter anset det som en given Ting, at Lovforslagets § 12, som den foresliger, og hvortil det omtalte Ændringsforslag er stillet, saa ikke længer kan bruges.

Formanden: Ja, nu er det mig ganske klart, hvori Uoverensstemmelsen ligger. Den ærede Minister tager jo imidlertid nu Forslaget under Nr. 19 tilbage? (Indenrigsministeren: Ja!) Jeg veed ikke, om Noget optager det. (Ophold). Det er saaledes bortfaldet.

Ordføreren: Jeg kan ikke være enig med den ærede Minister i den Konklusion som han kom til, at Bøderne efter § 8, kun med Undtagelse af de i dets næstsidste Punktum omhandlede, ikke, naar Ændringsforslaget under Nr. 18 eller under Nr. 19 vedtages, ville tilfalde Klageren. Der er nemlig i det andet Stykke af Ændringsforslaget under Nr. 18 og ligeledes af Ændringsforslaget under Nr. 19 kun fastsat, Bøderne efter de foranævnte Paragrafer, men derimellem er ikke hele § 8, men kun § 8, næstsidste Punktum, skulle tilfalde de Fattiges Kasse, og sølgelig maa Bøder efter alle de andre Paragrafer og altsaa ogsaa efter den øvrige Del af § 8 ikke tilfalde de Fattiges Kasse, men de Private. Det forekommer mig derhos ogsaa at være klart, at, naar det ikke udtrykkelig er sagt, at Overtrædelse af § 8 skal være Gjenstand for en offentlig Politisag, saa vil en slig Sag, som angaar Bøder, der, som sagt, ikke tilfalde det Offentlige, blive at behandle som en privat Politisag. Hvor der ikke er Tale om et blot civilt Erstatningspørgsmaal, men hvor Vedkommende vil blive idømt Bøder, der maa Sagen derom, naar det ikke udtrykkelig er nævnt, at det skal være en offentlig Politisag, blive en privat Politisag. Jeg beklager iøvrigt, hvis Andre ikke desto mindre maatte finde,